

פרוטוקול מס' 88

מישיבת ועדת הכנסת
מיום 5, כ"א בשבט תשל"א - 16.2.1971, בשעה 8.30

נ כ ח ו :

חברי הוועדה:

י . ישעיהו - היו"ר
א . אנקורי
ר . ארזי
מ . ביבי
מ . ברעם
י . גולן
א . זילברברג
י . נבון
מ . נסים
א . עופר
י . רפאל

מזמנים:

ש . תמיר - חבר-הכנסת
ח . ליאור - מזכיר הכנסת
ז . שר - היועץ המשפטי של הוועדה
א . בר-זכאי - משרד המשפטים

מזכירת הוועדה: מ . ברפי

רשמה: נ . דינגלר

סדר-היום: א . השגות לתיקון התקנון - לפרק הצעות לסדר-היום.
(השגות חבר-הכנסת זילברברג למעיף 30(ג);
השגות חבר-הכנסת ש. תמיר למעיף 171.)

היו"ר י. ישעיהו:

אני פותח את הישיבה.

טעף 30(ג):

א. זילברברג:

אני מציע לכתוב: "יושב-ראש הכנסת רשאי, על פי הצעת הממשלה, להכניס שינוי בסדר הסעיפים שנקבעו לדיון לפי הצעת הממשלה וכך להחליט על-פי הצעתה על תוספת סעיף לסדר היום, וכך רשאי הוא מיזמתו, להכניס שינוי בסדר הסעיפים האחרים שנקבעו לדיון." אני חושב שכוננת הצעת ברורה, להעביר את "מיזמתו או" לסיפה במקום ברישה. לגבי הצעות הממשלה רשאי יושב-ראש הכנסת להכניס שינויים בהסכמת הממשלה, ולגבי סדר-הסעיפים האחרים מטעם חברי-הכנסת רשאי יושב-ראש הכנסת להכניס שינויים מיזמתו.

היו"ר י. ישעיהו:

נושא זה נוגע לנושא רחב יותר והוא מידת בעלותה של הממשלה על סדר-היום של הכנסת באותן שתי ישיבות שבוע שאינן מוקדשות לחברי-הכנסת. בענין זה יש לי בהחלט אהדה לגישה זו, כי זוהי גישה צודקת ונכונה ומעבר לכל ויכוח בין אופוזיציה לבין קואליציה. הפרלמנט הבריטי יש בעלות גמורה של הממשלה על סדר-היום של הפרלמנט. הפרלמנט מקים ממשלה ועליו לאפשר לממשלה לעבוד איתו, כי הממשלה אינה יכולה לעבוד בלעדי הכנסת ועל הממשלה להיות יוזמת ההצעות שתעמודנה על סדר-היום של הכנסת. אנו הפרשנו ישיבה אחת בשבוע שהיא קודש לחברי-הכנסת ובענין זה אין לממשלה שום אחיזה; לעומת זאת בשתי הישיבות האחרות בשבוע - בימי ב' ו-ג' - צריכה להיות לממשלה בעלות גמורה על סדר-היום ואז מוגבלת גם סמכותו של יושב-ראש הכנסת לפעול באותם ימים לפי יזמתו, אלא רשאי הוא בהסכמת הממשלה בלבד להכניס שינויים בסדר-היום שנקבע לפי הצעת הממשלה. יושב-ראש הכנסת הוא נציג הכנסת ולא נציג הממשלה והוא אינו יכול לקבוע את סדר-היום של הממשלה, סמכות זו נתונה בידי הממשלה בלבד.

אני תמים דעים לגבי השגתו של חבר-הכנסת

זילברברג. יש לשנות מעט את נוסח ההשגה שלא תופיע פעמיים המלה "וכן".

י. נבו:

באופן כללי נכון הוא שהממשלה בלבד רשאית לקבוע את סדר הדיון בהצעות שלה.

בהשגה של חבר-הכנסת זילברברג מופיע פעמיים הביטוי: "לפי הצעת הממשלה", וזה לא נהוץ.

לפי הצעת חבר-הכנסת זילברברג יושב-

ראש הכנסת אינו רשאי להוסיף סעיף לסדר-היום, אלא רק להכניס שינוי בסדר הסעיפים. נניח שיושב-ראש הכנסת רוצה להוסיף לסדר-היום סעיף נוסף: חוק שחר חברי-הכנסת - הוא אינו רשאי לעשות זאת. יש לאפשר ליושב-ראש הכנסת להכניס תוספת לסדר-היום.

היו"ר י. ישעיהו:

אמרנו שלממשלה יש בעלות על סדר-היום של יומיים מישיבות הכנסת ואנו נזהרים

מלכרסם בסמכותה זו. כבר כירסמנו מסמכותה של הממשלה בכך שהוספנו הצעות דחופות לסדר-היום ושאלתות.

אם אנו מקבלים את המגמה המונחת ביסוד

הצעתו של חבר-הכנסת זילברברג - ננסח את הסעיף על-פי אותה המגמה.

מ. נסים:

אני חולק על הצעתו של חבר-הכנסת זילברברג

דוקא בגלל דעתו של יושב-ראש הוועדה

שאינן אותנו שאין לכרסם בסמכויותיו ובמעמדו של יושב-ראש הכנסת. עיקרה של הצעת חבר-הכנסת זילברברג היא שאל ליושב-ראש הכנסת לקחת חלק בקביעת סדר-היום ביומיים המיועדים להצעות שהממשלה מביאה, אינני חושב שזה נכון.

אינני רואה ביומיים הללו קודש להצעות הממשלה ואינני רואה בעלות של

הממשלה על היומיים הללו. יומיים אלה מיועדים בעיקר להצעות הממשלה, כי

לכנסת אין הכלים להכין הצעות חוק ולכן הממשלה מביאה את הצעות החוק

לכנסת, כי לממשלה יש המנגנון להכנת הצעות החוק; מדוע נראה בכך בעלות?

אין לכרסם בסמכויות יושב-ראש הכנסת עד כדי כך שאם ירצה יושב-ראש הכנסת

לשנות סעיף בסדר-היום לנוחיות חברי הכנסת, שלא תהיה לו סמכות זו.

מ. נסיים:

אין בכך כירסוט בסמכויות הממשלה. מדוע נגביל את יושב-ראש הכנסת עד כדי כך שיסאר קורא תקנון בלבד? יש לסמוך בדברים רבים על שיקול דעתו של יושב-ראש הכנסת. כל יושב-ראש, אפילו אם יהיה מהאופוזיציה, יתייעץ עם השר אם השר מוכן לבוא.

חבר-הכנסת נבון העיר לגבי תוספת סעיף לסדר-היום, יושב-ראש הכנסת אינו צריך להיות מוגבל בהצעת תוספת סעיף לסדר-היום.

היו"ר י. ישעיהו: על כך אין ויכוח.

א. זילברברג: אני מסכים לקבל את הצעת חבר-הכנסת נבון ויש לנסח את הסעיף בהתאם לכך.

היו"ר י. ישעיהו: כאשר נגיע לסמכויות יושב-ראש הכנסת ירשה לי חבר-הכנסת נסיים להעיר לו אותה הערה שיש לסמוך על שיקול דעתו של יושב-ראש הכנסת ושאין לכרסם בסמכויותיו ובמעמדו של יושב-ראש הכנסת. יש אמת בכתוב בעתונות שהכנסת עורכת רק ויכוחים ודיונים ואין בה חקיקה. הממשלה חייבת לבצע בשמה, בסמכותה ובאמונה של הכנסת את מלאכת החקיקה, כי הממשלה אינה יכולה לפעול בלי הכנסת; לכן ההגיון אומר שלממשלה יהיה זמן קבוע משלה והיא זכאית לקבוע את סדר-היום שלה ולא יושב-ראש הכנסת בכל הכבוד. אפילו התקנון אומר שסדר-היום לישיבות הכנסת יקבע על-פי הצעת הממשלה, פרט לישיבה אחת. המשמעות ברורה לחלוטין.

ז. שר: חבר-הכנסת נבון צודק. יכול לקרות שיושב-ראש הכנסת ירצה להכניס שינוי מיוזמתו, כי הוא חושב שיש לשינוי ענין. בסעיף זה לא משאירים ליושב-ראש הכנסת היוזמה להכניס סעיף נוסף לסדר-היום, אלא הוא צריך להמתין שהיוזמה תבוא מצד הממשלה. מציע חבר-הכנסת נבון שיושב-ראש הכנסת יהא רשאי על-פי הצעת הממשלה או בהסכמתה להציע יזמה לממשלה להכניס שינוי בסדר-היום, אחרת יש לנו לקונה בתקנון ויושב-ראש הכנסת יצטרך לשבת ולהמתין לטלפון.

סעיף קטן (ג) דרוש ויש לאפשר בו הכנסת שינויים הן ביזמת הכנסת והן ביזמת הממשלה עצמה. הצעתו של חבר-הכנסת נבון מוסיפה לענין.

י. נבון: נוסח הסעיף צריך להיות כזה: "יושב-ראש הכנסת רשאי, בהסכמת הממשלה או על-פי הצעתה, להכניס שינוי בסדר הסעיפים שנקבעו לדיון, או להוסיף סעיף לסדר-היום... וכו'".

מ. נסיים: לגבי תוספת סעיף אינני מסכים להסכמת הממשלה. האם תוספת סעיף כגון: חוק שכר חברי-הכנסת זקוקה להסכמת הממשלה? לגבי יזמה, הסכמנו שזה לא קשור ביזמת הממשלה.

היו"ר י. ישעיהו: היועצים המשפטיים יביאו נוסח הצעה לסעיף קטן (ג) לפי רוח הדברים שנשמע בוועדה.

סעיף 71(ה) ו-(ז):

ר. ארזי: חבר-הכנסת ברעם הציע בישיבה קודמת להזמין את שר המשפטים ומוכיר הממשלה כדי לשמוע חוות דעתם לגבי סעיפים הנוגעים לממשלה והיתה הסכמה לכך בוועדה.

ז. שר: גם לגבי סעיף 71 יש לדון בנוכחות שר המשפטים. קיים גם שיבוש בסעיף

ונדון בכך בנוכחות שר המשפטים.

סוכם:

לדון בשאר השגותיו של חבר-הכנסת זילברברג בנוכחות שר המשפטים ומזכיר הממשלה.

היו"ר י. ישעיהו:

נעבור לדיון בהשגותיו של חבר-הכנסת שמואל תמיר.

סעיף 171(א):

ש. תמיר: לגבי סעיף קטן (א) היתה הסכמה בוועדה שאין כוונה להסמיך את יושב-ראש הכנסת לאשר או לא לאשר הצעה מחמת תכנה או מחמת ניסוחה, אלא להצמיד את התכן של סעיף קטן (א) לסעיף קטן (ב) שיושב-ראש הכנסת לא יאשר הצעה אם תכיל אחד מהנימוקים שיובאו בסעיף קטן (ב), וסוכם שהניסוח יאשר לבירור נוסף אם להשתמש בניסוח הישן או בנוסח אחר.

סעיף קטן (ב):

הצענו למחוק את סעיפי משנה (1), (2)

ו-(3).

סעיף קטן 1: הסעיף מחולק לשני סעיפים:

נוסח שמשמע ממנו עלבון לאדם; או נוסח שיש בו משום חריצת משפט. אנו מציעים למחוק את שני החלקים. לגבי החלק הראשון, לדוגמה: ההשתוללות הרצחנית של כנופיית ג'ורג' חבאש - עלבון לאדם. בחיים יש כל הזמן עלבון לאדם. אי-אפשר לומר לגבי זר - כן, ולגבי מקומי - לא, זה לא חופס. לדעתי החסינות של חבר-הכנסת, גם כשהוא משתמש בה בדבריו וגם כשהוא משתמש בה בניסוח להצעה, צריכה להיות אחת. אם ליושב-ראש הישיבה יש סמכות לומר לדובר לא להשתמש בביטוי לא פרלמנטרי, זה צריך לחול גם על נוסח ההצעה. יש לכתוב: "נוסח בלתי פרלמנטרי", שזה חל על כל אדם וכל מקרה, אבל לא "עלבון לאדם", לפעמים יש עלבון שמותר אם הוא מוצדק.

אני מציע לכתוב במקום: "נוסח שמשמע

ממנו עלבון לאדם" - "נוסח בלתי פרלמנטרי"

לגבי החלק השני של סעיף קטן 1 - "או

שיש בו משום חריצת משפט". אין צורך להשתמש במליצות. מה זה חריצת משפט? כל מה שאנו עושים כאשר אנו מביעים דעות אנו חורצים משפט. אם הבוונה היא לגבי נושא העומד להכרעה בבית-משפט, זה ענין אחר שאתה בא לשים את עצמך תחת שופט. מה זה שייך לעלבון? זה שייך לסעיף קטן 3 בו אציע לכתוב: "ענין התלוי ועומד להכרעה בבית-משפט", כדי לא לפגוע בהליכי בית-המשפט מצד אחד ולא לפגוע בכנסת מצד שני.

סעיף קטן 2: שוב אפרק את הסעיף לגורמים.

לא ברור מבחינת הניסוח אם הנושא עומד לדיון באותו שבוע או שעמד לדיון, או שהוצע כהצעה לסדר היום תוך 4 שבועות שקדמו למועד הגשת ההצעה. אתחיל מהסיפה: הגשנו בשעתו הצעה לדיון בענין גורל יהודי ברית-המועצות. יושב-ראש הכנסת והסגנים התנגדו להעלאת ההצעה ויושב-ראש הכנסת טען בפני ועדת הכנסת שיכול היה לפסול את ההצעה מפני שהיא עמדה לדיון השבוע. במה דברים אמורים? - באותו שבוע ביום ב' נאמה ראש הממשלה ובפתח דבריה השמיעה מספר מלים על יהודי ברית-המועצות; לכך אמר יושב-ראש הכנסת שהנושא עמד לדיון בפתח דבריה של ראש הממשלה, אך יושב-ראש הכנסת לא נאחז בנימוק הפורמלי הזה. האם מספר מלים בדבריה של ראש הממשלה חוסמים דיון באותו נושא?

היו"ר י. ישעיהו:

היתה זו הודעת ראש הממשלה שעליה

נערך דיון. חלק מהודעתה היה על

ענין יהודי ברית-המועצות וכל חבר-הכנסת שרצה להתייחס לנושא זה יכול היה בהחלט להתייחס אליו.

ש. תמיר: ההערה של יושב-ראש הוועדה עוזרת לנו. היה דיון מדיני ובדיון מדיני נוגעים בשמים, בארץ ובכל צבאם. הדיון התכוון בראשיתו לדון על שיחות יארינג. בנאום כזה נוגעת ראש הממשלה במסכת של דברים, חברי-הכנסת מתייחסים לפי ראות עיניהם לדברים השונים, וחברי-הכנסת שזמנם מוגבל מתרכזים בנקודה אחת בלבד, ונמצא שאר הנושאים עליהם דיברה ראש הממשלה - מקופחים; לכן חבר-הכנסת רוצה להעלות אותם כנושאים נפרדים ולקיים עליהם דיון מלא, בו יוכלו כל החברים להגיע לידי ביטוי מלא.

י. רפאל: מה שאמר יושב-ראש הוועדה זוהי פרשנות שלו. אילו היה דיון פוליטי והיו מדברים בו על פעולות כלכליות באפריקה, האם דיון כללי זה ימנע מחבר-הכנסת להציע הצעה בענין הפעולות הכלכליות באפריקה?

י. נבון: לא.

ש. תמיר: רוב חברי הוועדה קיבלו את הפירוש שפירש יושב-ראש הוועדה. נוהל זה שאוב מהחלטת יושב-ראש הכנסת והסגנים.

היו"ר י. ישעיהו: שר החינוך והתרבות דיבר בנאומו על תעודות הבגרות, האם מחר אפשר להציע הצעה בענין תעודות הבגרות? - לא! זהו אבסורד לדון בנושא מסויים יום אחר יום.

י. רפאל: זה שיושב-ראש הוועדה יחשוב זאת לאבסורד, זה ענייניו, העיקר שחיה לחבר-הכנסת האפשרות להעלות נושא מסויים באופן נפרד לדיון.

ח. ליאור: החלטת יושב-ראש הכנסת והסגנים היא מיום 30.1.62 ובה נאמר: "הועלתה הצעה לסדר-היום בכנסת, אין להביא מחדש אותו נושא לפחות במשך חודש ימים". ההחלטה מדברת על הצעה לסדר-היום ולא על דיון.

ש. תמיר: אני מציע למחוק סעיף קטן זה, אך אם יוחלט לא למחוק - יש להשתמש בנוסח ההחלטה של יושב-ראש הכנסת והסגנים כפי שהקריא אותה מזכיר הכנסת, או לכתוב: הצעה שעמדה, או עומדת לדיון כהצעה עצמאית באותו נושא, או כהצעה נפרדת באותו נושא. אפשר לומר: "אותו נושא עצמו" ושיהיה ברור שזה לא נושא כללי.

לגבי החלק השני של סעיף קטן 2, בו מדובר לא על שבוע, אלא על 4 שבועות: בחיים פרלמנטריים קיים רצון להעלות נושא לשיא בפרק זמן מסויים, לדוגמה: 6 סיעות העלו הצעה לסדר-היום בענין ביאפריה על-יסוד ידיעות עמומות שהולך להיות רצח עם בביאפריה; חלף שבוע ורצח העם בביאפריה הפך להיות לעובדה ידועה יותר; תוך חודש קויימו שלושה דיונים, הנושא הגיע לשיא וישראל חרמה חרומה לדעת הקהל העולמי. כיצד אפשר לקבוע מסגרת לגמרי שרירותית ושכנית לחיים? היה משפט יהודים בכריח-המועצות, היה ברור לכולנו שאנו צריכים בשבוע של פסקי הדין לעשות שוודה של דברים לטובת הענין. החיים אינם מחולקים ל-4 שבועות. אילו היו אומרים "שבוע", הייתי מבין, אבל 4 שבועות?! לפני שבוע הצעתי דיון על שיחות יארינג, אבל השבוע קרה משהו שיארינג חרג מסמכותו ויש על כך דעות שונות. בעוד שבוע רוצה אני להסביר מדוע עכשיו, תוך ארבעה ימים, הנתונים יכולים להשתנות כליל עם מסקנה אחת. הנושא לא השתנה! או שיחייבו אותי לנסח נוסח לא כנה של נושא הצעתי, אך הנושא לא השתנה. במקרה הרע ביותר אין לאשר אותו נושא עצמו תוך שבוע, אך בהחלט לא תוך 4 שבועות.

אני מציע שבמקום "ארבעה שבועות"

יכתב: "שבוע".

י. נבוך:
לגבי סעיף קטן (1) רוצה אני עדיין לחשוב.

לגבי סעיף קטן (2): סעיף קטן (2) נראה לי חשוב. נניח ששר הבריאות, שר הסעד, שר החינוך והתרבות ושר השיכון מסרו סקירות על משרדיהם, פירושו של דבר שבמשך ארבעה שבועות חברי-הכנסת אינם רשאים להעלות שום הצעה בעניין ארבעת המשרדים הללו? המטרה של הצעה לסדר-היום היא למקד זרקור ואור על נקודה אחת מסויימת של אותו נושא רחב. לא נטלתי חלק בדיון על משרד החינוך והתרבות, כי מתכוון אני להגיש הצעה לסדר-היום על גישתו של שר החינוך והתרבות על-הקצבות למוסדות החינוך. השר נגע בעניין זה בעמוד אחד מתוך 40 העמודים של נאום. לפי הנוסח הכתוב בסעיף קטן (2) אינני יכול להעלות את הצעתי לדיון. לפי דעתי זהו נושא חכליתי מאוד. אם חבר-הכנסת מעלה נושא שדגו ודשו בו רבות השר יכול לענות לו: ראה תשובתי מיום זה וזה.

לגבי ההגבלה של 4 שבועות, מציע אני לשקול את האפשרות שייאמר: "תוך ארבעה שבועות, אלא אם כן חלה התפתחות בולטת באותו נושא"; או שהנושא צריך להיות כנושא נפרד, לא כחלק מנושאים כלליים.

ש. תמיר:
לגבי סעיף קטן (3): "נושא העומד להכרעה בבית המשפט". אני בעד זה שהנושא לא יידון בכנסת, אך נוסח הסעיף צריך להיות: "ענין התלוי ועומד להכרעה בבית המשפט". כשאני משתמש בביטוי "תלוי ועומד" אני מתכוון ללשון משפטית מובהקת וזה צריך להיות הענין עצמו - אותו נושא עצמו התלוי ועומד להכרעה בפני בית-המשפט, כי יכול להיות לנושא שיכול להימשך שנים וסביבו יש נקודות שאפשר לגעת בהן ורק בענין התלוי ועומד להכרעה אסור לגעת. היה משפט של עמוס בן-גוריון שנמשך שנים ודן בצמרת משטרת ישראל, לפי הנוסח כפי שמופיע בסעיף קטן (3) אסור בכלל לגעת במשטרה; לפי הנוסח שאני הצעתי אסור לגעת רק באותה-נקודה עצמה, וכך גם נהוג עתה.

היו"ר י. ישעיהו: אם נכתוב: "ענין התלוי ועומד להכרעה בבית המשפט" זה יספק אותך?

כן.
ש. תמיר:

לגבי סעיף קטן 4: לדוגמה: אני רוצה להעלות הצעה לסדר-היום בה אדרוש ביטוח בריאות ממלכתי, או ביטוח בפני אבטלה. לא פעם עמדתי בפני מחשבה שאני רוצה להביא הצעת חוק בענין ההצעות הנ"ל, אך זה כמעט בלתי אפשרי לחבר-כנסת פרטי, ללא הציווד המשפטי, ללא התקציב, ללא ידיעת המטרייה, להגיש הצעת חוק מלאה ושלמה שהיא משתרעת על דפיס רבים שזה ספר. חוק תקנון הכנסת היתה הצעת החוק הארוכה ביותר שלי בכנסת הששית. לו הייתי מגיש הצעת חוק בענין ביטוח בריאות ממלכתי היתה זו עבודה ענקית. אי-אפשר לבקש מחבר-הכנסת להגיש הצעה כזו שתושחת על כל הנתונים; רק משרד הבריאות יכול להגיש. יש לחוקק דרך אחרת לחקיקה, ומדוע לשלול ממני הגשת הצעה לחקיקה חדשה?

היו"ר י. ישעיהו: נניח שאני מציע שהכנסת תחוקק חוק בענין ביטוח בריאות ממלכתי והכנסת מחליטה לדון בהצעה לחוקק חוק כזה. הכנסת דנה ומה היא תחליט?

ש. תמיר: היא תחליט לבקש מהממשלה להגיש הצעת חוק בהתאם להחלטתה החיובית. ייתכן שהכנסת תדון ותגיע למסקנה שהענין עדיין לא בשל.

ז. שר: ההצעה שנכונה לשר היא להגיד לו להגיש הצעת חוק. התוצאה המעשית תהיה שהשר יגיד שהוא חושב על כך, אנשיו עובדים והוא יבדוק את ההצעה. חוק הביטוח הממלכתי ארך 18 שנה ועדיין לא סיימו אותו.

י. נבוך: השר גם יכול לבקש להוריד את ההצעה מסדר-היום כיוון שהוא כבר מכין הצעת חוק באותו נושא.

ש. תמיר:

הגשתי הצעה לחוקק חוק בענין אפשרות לדון את אנשי הפתח הפוגעים במסוסינו בחוץ-לארץ, שר המשפטים השיב: אנו מכינים הצעת חוק כזאת ואני מבקש להוריד את ההצעה, או שהשר אומר: הרעיון די נראה לי, אך אני מציע הצעת חוק טובה יותר; לגבי הצעת חבר-הכנסת אבנרי בענין פרטום בטלוויזיה השיב שר החינוך והתרבות ב"הן", האם זה תורגם לחוק? ולאחר מכן החליטה הכנסת בשלילה.

סעיף קטן זה מיותר. אני רוצה שתהיה אפשרות לחברי-הכנסת להציע לחוקק חוקים והכנסת תדון בהצעות, כי כחבר כנסת פרטי אינני בשל להגיש הצעת חוק ואם אגיש היא לא תהיה רצינית, כי אין לי הכלים הדרושים לכך.

א. אנקוריון:

אינני רואה כל פסול בכך שבאמישהו ומציע חקיקה חדשה, אני מעדיף זאת על-פני אמירת הממשלה; אנכי מציע, ובקשתה להוריד את ההצעה או להעבירה לדיון במועדה. אני זוכר ואתה המקרה שהיה עם "מיהו יהודי". הממשלה הגישה הצעת חוק שהועמדה לדיון ואז באה סיעה והגישה הצעה לסדר-היום שהועמדה שעה, או שבוע לפני הדיון.

ש. תמיר:

סעיף קטן (2) מכסה זאת.

א. אנקוריון:

אינני בטוח שסעיף קטן (2) מכסה זאת. אינני רואה שאנו בולמים מה שאנו

רוצים לבלום.

היו"ר י. ישעיהו:

אולי נשנה את הנוסח של סעיף קטן (2)?

א. אנקוריון:

אינני רואה מקום שכאשר מונחת הצעה על סדר היום של הממשלה ואותה הצעה תועלה לדיון בשבוע שלאחר מכן בכנסת, שימהר אחד מחברי-הכנסת ויעלה אותה הצעה כמה ימים לפני כן ובכך יאלץ את הממשלה לדון באותו נושא.

היו"ר י. ישעיהו:

נדמה לי שהענין הזה בא כדי להבחין בין הצעת חוק לבין הצעת חקיקה. על-פי התקנות יכולה הממשלה לעכב הצעת חוק עד לחודשיים, וכאן בא החשש, או באה האפשרות שחבר-הכנסת אנקוריון דיבר עליה, שיש הצעת חוק שהממשלה עומדת לבניה ובא חבר-כנסת זריז ומציע הצעה לסדר-היום שיחוקקו חוק, זה יהיה מגוחך; אך אם הוא ירצה להגיש הצעת חוק ההצעה תתעכב עד לחודשיים ולכן בא הסייג של חקיקת חוק.

סעיף קטן (ב) בא להגביל את יושב-ראש

הכנסת לפי אילו קריטריונים חנתונים לשיקול דעתו הוא יכול שלא לאשר הצעה לסדר-היום. יכול להיות שאנו צריכים לנסח ולהבהיר יותר את כוונת הסעיף. פה מדובר על ניסוח הצעה לסדר-היום, כי לגבי תכנה הממשי חבר-הכנסת יכול לומר מה שהוא רוצה. חבר-הכנסת יכול לקרוא להצעתו בשם נייטראלי ביותר, אך כשהוא עולה על בימת הכנסת הוא אומר כל מה שבליבו. פה משאירים ליושב-ראש הכנסת לשיקול דעתו לקבוע לפי שם ההצעה אם ההצעה תאושר או לא.

הישיבה הבאה תתקיים ביום ו' השבוע

בשעה 10.30 בבקר בבית-החיל בתל-אביב, בה נדון בהשגותיו של חבר-הכנסת אבנרי.

הישיבה ננעלה בשעה 10.30.